

95

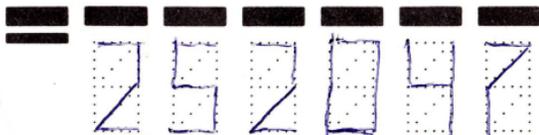
№75

Куда Київ - 47,
проспект «Героїв»,
50
 Редакція газети
 Кому «Сільські Вісті»

Индекс предприятия связи и адрес отправителя

255125 Київська обл.
Макаревівський р-н
с. Новосілки
Вернат Оксана
Самійла

Пишите индекс предприятия связи места назначения

Відповідь "холопом-активістам".

Ніколи не писала до газети, але відколи про- читала в "Сівських Вістях" зав-многого 89р. кореспонденцію під назвою: "33-голюд", я же можу заспокоїтись. Все те, що люди пишуть - правда, кіткого же придумано. У нашому селі Новосітках, що знаходиться за 45 км. від Києва, було те ж саме. І там був випадок, коли тільки їла свою померлу дитину. Але мене обурив до шибки думи один лист, який був, вміщений там же. І я вирішила відповісти не тільки цим "холопом-активістам" але й іншим, подібним до них людям, таким, наприклад, як Шевчуков, Андреев. Як же вони можуть вихваля- ти Сталіна і сталінізм? Пишуть, що вони при Сталіні жили й світа побачили. А хочу відповісти їм, же зовсім не за андійсько підпис, що світа при Сталіні ми не бачили, жми тд масивним страхом, боялись вголос сказати слово правди, щоб не потрапити в список "ворогів народу". А справж- нім ворогом народу то був він, Сталін. Він підбирав собі кадри не по здіб- ностях, чесності і порядності людей, а тільки тих кадристів до себе, хто був йому особисто відданий і сла- вословив його.

Вони в нашу місці пишуться, що Сталін нашу державу відбудував. Не він відбудував нашу державу, а нами багаторазово знищений народ, з яким Сталін все час воював і знищував його різними способами. Якщо в керівництві в той час був не Сталін, а інший лідер яких було багато після

2. революції талановитіше, тихих, соратників
Кієв В.І. Леніна, яких Сталін знищив,
но все могло бути інакше, успіхи на-
шого народу могли бути набагато
більшими. Я впевнена, що коли б
Сталін не знищив стількох видатних
партиї і народу комуністів, багатьох та-
лановитіше поколінь, а також де-
сятки тисяч, а може й сотні тисяч
простих людей, — селами і всім нашим
народом, — і коли б не створив штурм
гопосту в 1932 році, то грашисяди
не вдалося би в перші дні війни
зосередити нашу велику нашу нерешо-
вано.

Я часто думаю, як би воно все було,
як ми могли жити, якби не було
сих страшиливих років — 33, а менші
років репресій. Коли б все перетворен-
ня нашої країни проходило так, як
було задумано В.І. Леніном. Я ні
в роки я думала дитиною, але добре
все пам'ятаю. Пам'ятаю, як тоді
всі дорослі говорили про землю, тоді
дитини пахнули землею, ліній дашки
немає одержав і в десятиліття, до го-
революції у нього було тільки
одна десятиліття, а сім'я складалася
з 8 чоловік. Коли запровадили НКВ,
з яким завзятамі люди працю-
вали на цій землі. Працювали
всі, і дорослі і діти. Тому за 2-3
роки після такої розрухи і голоду
з'явились багато продуктів, з'ява-
ли зерно державі і соді виснажили.
Люди не тільки працювали, а й тили
активним життям, цікавилися
всім.

3 В селі був організований хоромі хор.
До кожного свята хор готував репертуар
своїми, а також українські народні пісні
був і драмгурток. Часто ставили пієси
в ільківському клубі, який тоді керував
«Пролетаром», а пізніше «Сільбудом».
В школі навчалися діти, а ввечері дітвора
ходила в т. зв. «ліжеч» - шкільний
клубшкільності. Азніше, уже в ті
страшні роки, ми батько часом
говорив, що ото люди ксївки і по-
хили, що при ксї, спрєвдї поданими
моді світ. В той час був також
організований СОЗ - сільський «родінок»
землі. Тутди вступали здебільшого ті
селяни в яких не було цих «родінок»
земель і не було копей. Їм фондом
зда держала. Вступ до СОЗ'у був
цїлком добровільний.

Але не довго довши світ селяни.
Усеє було тільки до 1929 року.
В 1928-31 роках почався сформувати
коллективізація. СОЗ'у уже не було, а
був колгосп і було вже не добровільно,
а насильно. Хто не вступав до
колгоспу, того одявляли куркулем,
опікували все майно, а сім'ю «випи-
дали» на вулицю. Селяни здавали
у колгосп все свій реманент, копей,
своїх. У 1932 році впроті був мор-
лящаний, але восени все зерно
під літню спожатку з колгоспу, а
пошили ходили по хатах і забирали
все зерно, у кого, ще щось залишилось
з попередніх років, навіть величкі
серединки з зерном. Асеє у 1933 році
почався страшний голод. Люди
рятувались як могли, коому уда-
валось влаштуватися на роботу

4 В місті, ні одержували на картонки хліб. Але таких було мало, сміливі люди померли моделі - невідомо, ким їх не рахували.

Я на той час закінчила школу і ще не влаштувалася у фзу в м. Київ, де одержували на картонку хліб і маючки на одігу. Коли весною 1933 року я приїхала з Києва в своє село, то не вийшла кавала людей. Всі ходили, легве пересувалими ногами, судили, спужали від голоду і байдужі до всього. Вітам, хто ще ми ходили і приходив на роботу в колгосп, було організовано харчування. В одігу давали по два черпаки яєного сиркаварка і по куску хліба.

В кінці того жахливого місяця з м. зв. «Сталінської» обл. написаво, що їм, щоб по авторам того листа, хочешся від душі виключитися Сталіну, а мені хочешся не виключитися йому, а судити, як великого злочинця, судити всім народом, жоді і по смертно, а голу ді ми? Нагороджують же людей по смертно за подвиги і хороші справи, значить і судити можна по смертно. Це було б справедливо. Я вневмиєна, що багато людей дудуть зі мною згодні, ще раз хочу нагадати меладамми авторам листа, що не Сталін

5. Відбувся наш герман, а народ
не Сталін виграв війну, а народ.
І все це зробив би наш народ, коли б
не було Сталіна наді, тільки не
накоп дорожню ціною. Із кінці підпис,
Як Сталін не кинув народ, як не
воявав з ним, а коли почала
війна, то до того ж він звернувся
до радів, як же до народу?
Я чула, як він говорив: "Дорогі
брати і сестри..." Це наді, коли
подарив, що і йому особисто
загромує біда. Ні, тільки він не
думав про народ, а думав тільки
про те, як утриматися при владі
і борюва за своє панування.
А ви, "реалісти-активісти" і всі ін
подібні, якщо вважаєте, що при
Сталіні часило щиро, то від
усієї душі бажаю всім нашим
часити до кінця ваших днів.
"Щодо мене, то я тільки мепер,
ка старість відгула себе слоду-
кою, по-справжньому вільною і
часилою. Коли на 27 Зізді партії
М.С. Горбачов сказав, що наш поїжд.
на правду і тільки правда — я
сприйняла ці слова всім серцем.
А від усієї душі вітало передуючу,
я чекала її ділом як 50 років.
Нам, трудючів багато, передуюча
відбуває її келечко, але вона іде.

6 Я вірно, що передбудова перемонте.
Бо єсть на світі не тільки
"колоні-амнівісти" і різні бюрок-
рати, які не хочуть передбудови.
Єсть багато розумних, чесних,
порядних людей і в цьому запо-
рудіа успіху. Хочу тільки, що
я вже нічим не можу допомогти
передбудові, до рани не ті і здоров'я
нема. Але я щаслива, що дожила
до цих днів, до правди. І тільки
я зараз не тільки щасливо, але
і цікаво

З повагою до вас

Леркер Олена Іллівна
с. Левошини Мамурівського
р-ну Київської обл.

10/IV 1989 р.